

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2537/2015
07.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље Л.К. из З., чији је пуномоћник З.Н., адвокат из З., против туженог Т.т.и р., АД из З., чији је пуномоћник С.Б., адвокат из З., ради поништаја, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2155/15 од 02.10.2015. године, на седници одржаној 07.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2155/15 од 02.10.2015. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Основни суд у Зајечару, пресудом П1 310/14 од 02.07.2015. године, усвојио је тужбени захтев тужиље, тако што је поништио као неправилно и незаконито решење туженог број 398/10 од 01.04.2010. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду број 216/02 од 11.09.2002. године и обавезао туженог да врати тужиљу на рад. Обавезао је туженог и да накнади тужиљи трошкове поступка у износу од 312.750,00 динара.

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж1 2155/15 од 02.10.2015. године, преиначио је пресуду Основног суда у Зајечару П1 310/14 од 02.07.2015. године, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се поништи као неправилно и незаконито решење туженог број 398/10 од 01.04.2010. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду број 216/02 од 11.09.2002. године и обавезе тужени да врати тужиљу на рад. Обавезао је тужиљу да накнади туженом трошкове поступка у износу од 237.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у име тужиље, ревизију је благовремено изјавио њен пуномоћник, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. овог ЗПП, па је утврдио да је ревизија тужиље основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд

пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. Ревизија је изјављена због битне повреде из тачке 12. наведеног члана (361. став 2. тачка 12. ранијег Закона о парничном поступку). Међутим, због наведене битне повреде одредаба парничног поступка, ревизија се не може изјавити, с обзиром на то да није прописана као ревизијски разлог одредбама члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на основу уговора о раду број 216/02 од 11.09.2002. године, и то од 11.09.2002. године па до 01.04.2010. године, на пословима уредника документарног програма, када јој је оспореним решењем број 398/10 од 01.04.2010. године, престао радни однос, отказом уговора о раду, због непоштовања радне дисциплине, односно зато што је њено понашање такво да не може да настави рад код послодавца, на основу одредбе члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, члана 25. став 1. тачка 12. Уговора о раду и члана 70. став 1. тачка 7. Колективног уговора. Тужили је стављено на терет као повреда радне дисциплине, то што је 22.03.2010. године, дошла у вербални сукоб са уредницом информативног програма Б.Г., поводом израде прилога и притом је опсовала. Доношењу оспореног решења је претходило упозорење тужили у смислу члана 180. Закона о раду, и исто је достављено и Синдикату новинара Србије, чији је тужила члан, ради давања мишљења у смислу члана 181. Закона о раду. Тужила се изјаснила на упозорење. Синдикат је дао мишљење, да се тужили откаже уговор о раду. Сведоци, запослени код туженог Д.С., З.М. и Б.Г., која је поднела пријаву против тужиле, потврдили су чињеницу да је тужила упутила погрдне речи Б.Г., дана 22.03.2010. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд није прихватио закључак првостепеног суда да је побијано решење незаконито, зато што има формалне недостатке, када се у изреци и образложењу решења не наводе ни место ни начин извршења радње, нема података на основу којих се идентификују радње које указују на повреду радне дисциплине која се тужили ставља на терет.

Наиме, другостепени суд је закључио да како је у конкретном случају тужили достављено упозорење и оспорено решење које садржи повреду радне дисциплине која се тужили ставља на терет, зато што је 22.03.2010. године дошла у вербални сукоб са уредницом информативног програма Б.Г. поводом израде прилога и притом је опсовала, да се у свему идентификује учињена повреда радне дисциплине, што је одређеног дана и на радном месту тужила запосленој упутила погрдне речи и да из исказа саслушаних сведока Д.С., З.М. и Б.Г., запослених код тужене произилази да је тужила упутила погрдне речи запосленој и да је тужила саслушана као странка, не негира да је погрдне речи изговорила, али да се исте нису односиле на запослену, већ на треће лице са којим је у том тренутку разговарала мобилним телефоном и да то представља довољан разлог за отказ уговора о раду тужили због повреде радне дисциплине, због чега не може да настави рад код туженог.

Међутим, овакав закључак другостепеног суда за сада се не може прихватити као правилан, због чега су основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, на који законски разлог овај суд пази и по службеној

дужности, на основу члана 408. ЗПП, због чега је и чињенично стање непотпуно утврђено.

У спору из радног односа, суд, законитост решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Одредбама члана 70. став 1. Колективног уговора туженог од 18.07.2007. године, прописано је да послодавац може запосленом отказати уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца у одређеним случајевима. Одредбом члана 25. став 6. Уговора о раду закљученог између парничних странака је прописано, да, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду и то ако запослени не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад у предузећу.

Према томе, како из утврђеног чињеничног стања произилази да је критичном приликом тужиља дошла у вербални сукоб са уредницом информативног програма поводом израде прилога и притом је опсовала, ради правилне примене материјалног права требало је утврдити да ли је израда прилога представљала одређени налог за тужиљу за извршење радних задатака и да ли „изречена псовка“, у просторијама туженог у присуству више лица може сматрати недоличним понашањем и у зависности од свих околности случаја да ли је тужиља својим понашањем прекршила радну дисциплину, односно да ли је њено понашање такво да не може да настави да ради код туженог.

У поновном поступку, другостепени суд ће ради правилне примене материјалног права поступити по примедбама на које је указано овим решењем, правилно ценити утврђене чињенице и евентуално утврдити друге чињенице које су од значаја за доношење правилне и законите одлуке.

Како је укинута одлука о главном захтеву, тако се укида и одлука о трошковима поступка, с обзиром на то да се предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење и да ће се о трошковима поступка одлучити у коначној одлуци у смислу одредбе члана 165. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 416. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**